

„Civilizația - un sistem de previzibilități cu care omul dezarmează surprizele.”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 723
30 aprilie - 6 mai 2025

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Între tarifele vamale ale „unchiului Sam” și BRICS...

Cezar Adonis
Mihalache

Și dacă scopul tarifelor vamale decise de Trump este cu totul altul?... Nu atât să stoarcă Uniunea Europeană de banii pe care oricum nu-i prea mai are, cât, mai ales, să forțeze UE să se îndrepte, sub premiza căutării de aliați, contra tarifelor americane spre „noi” structuri economice (eventual și juridice) similare... Pentru că, dacă UE și-a asumat un apel deloc discret către Beijing, sub pre-

dobânzi semnificativ mai mici decât cele din Europa, pentru ca UE să se trezească ea în următorul „mare imperiu” economic de mâine. Poate și următorul mare imperiu de națiuni cu adevărat rămase suverane în deciziile lor...

Și nu ar fi deloc surprinzător ca Trump să facă, prin politicile sale tarifare, chiar jocul BRICS -ului... Și doar parțial și pe cel al Rusiei, cum va fi negreșit acuzat... Pentru că, prin BRICS (și nu prin Rusia sau China, luată chiar și împreună!), Statele Unite

vor dobândi scutirea de orice fel de tarife vamale și pe care Trump probabil o va accepta și din partea oricărui alt stat membru al UE. Eventual condiționată doar de livrarea „la pachet”, dimpreună cu neutralitatea în și față de războiul în care Bruxelles -ul a împins (și nu doar economic) Europa. Pentru că mișcarea Elveției de a invoca un drept de speță din neutralitatea ei militară consacrată și ca neutralitate în contextul războiului tarifar al Statelor Unite (în principal cu Europa, restul țărilor lumii afec-

A te baza pe informații oficiale fabricate de către „auditori”...

Gheorghe
Pipera

În anul 2020 a avut loc un faliment răsunător în Germania, „Cazul Wirecard”, un caz cu fraude, corupție la nivel foarte înalt și mușamalizări jenante, operate cu ajutorul politicianilor, al presei mainstream și al auditorilor din grupul celor patru consultanți grași (The Fat Four). Este vorba de compania Wirecard care a comis o fraudă financiară de 1,9 miliarde de euro și care a cauzat pierderi de 20 de miliarde de euro pe bursă. Cazul s-a uitat repede, pentru că... plandemie. Cazul este, însă, dărmător pentru politica mainstream, aceea care a instituit cordonul sanitar contra „extremiștilor” și a inventat scutul democratic european contra dezinformării, pentru siguranța noastră... Reuters titra atunci, în 2021, două lucruri esențiale despre afacerea penală – falimentară Wirecard: (i) că sistemul „revoluționar” de plăți electronice operat de Wirecard a început în domeniul jocurilor de noroc și al filmelor porno și (ii) că avertizorii de integritate și ziaristii de la Financial Times care au atras atenția încă din 2019 asupra toxicității Wirecard au fost persecutați, șantajați sau intimidați de sistemul politic german, ghidat cu mână forte de Merkel.

În plină derulare a acestei fraude, în anul 2019, Angela Merkel făcea lobby pe față pentru această companie, pe lângă autoritățile din China, prezentând Wirecard ca pe un mare gheșeft tehnologic nemțesc. Cu asemenea lobby, Wirecard ajunsese, în 2019, la o valoare de piață de 28 de miliarde euro. Ceea ce, de altfel, a dus la implicații și ramificații bolnăvicioase în întregul sistem bancar european, nu doar în Germania. Alături de alți politicieni și funcționari de rang înalt ai Germaniei, Merkel a fost audiată în Bundestag, în septembrie 2021. Cu toate că, în mod indirect, a contribuit la perpetuarea fraudei, Merkel a declarat arunci că acțiunile sale au fost justificate în contextul informațiilor oficiale disponibile și că „nu există protecție 100% împotriva comportamentului criminal”.

Merkel a fost exonerată de orice răspundere, în ciuda implicării sale pe față în afacere, a neregulilor comise de oficialii guvernamentali și a eșecurilor de reglementare, control și supraveghere de care era responsabilă BaFin (Autoritatea Federală de Supraveghere Financiară). Restul

politicienilor și birocraților audiați au fost muștrați și...atât. Nici politic, nici moral, nici penal, nimeni nu au răspuns. S-a considerat că toți s-au bazat pe informațiile oficiale, luate de bune de autorități, din auditul făcut de Ernst & Young. Singurul care și asumat o oarecare responsabilitate a fost șeful de atunci al BaFin, care a demisionat.

Auditorii Ernst & Young au fost criticați pentru că au aprobat ani la rând bilanțurile Wirecard, lipsindu-le „atitudinea critică” necesară, dar nu au fost trași la răspundere penală. Ei au primit sancțiuni administrative blânde – o amendă de doar 500 de mii de euro și interdicția pe termen de doi ani (2023 – 2025) de a mai contracta audieri mari, importante, în Germania, dar nu și la nivel global. Produsele, serviciile și creditele achiziționate de la corporații care erau și sunt auditate de Ernst & Young conțin și costurile cu serviciile sale, chiar dacă sunt serviciile unui delincent.

Iată o adevărată cultură a iresponsabilității celor prea mari pentru a fi suspecți că se înșală. Chit că există multe dosare penale pe rol, principalii vinovați nu au fost condamnați încă. Markus Braun, capul afacerii, este încă judecat în Germania, fiind liberat pe cauțiune. Jan Marsalek, șeful de operațiuni, a fugit în... Belarus. Acum e refugiat în... Rusia... Iată pericolul imens de a fi obligați să ne informăm doar din surse oficiale. Iată de ce este vital pentru societate și democrație să păstrăm dreptul la informare din surse alternative și libertatea de opinie. Informațiile oficiale pot fi fabricate, cu bună sau rea credință, de cei mai credibili actori politici, economici, sociologici sau medicali, motiv pentru care „nebulii” și „conspiraționiștii” sunt absolut necesari sănătății speciei, că altfel, nou-normalii ne-ar duce la pieire cu zâmbetul pe buze.

textul împlinirii a unei jumătăți de secol de relații CE(UE)-China, pentru a face front comun taxelor vamale americane, pe cine ar mai surprinde o tentativă similară și către... BRICS?! Mai ales că acolo se construiește un pol care, dincolo de a-i deveni, nu doar egal în puterea lui economică, fiscală, financiară (dar și ca resurse disponibile prin țările membre), ar putea deveni, oricând, și noua „uniune” de mâine... Următorul „mare imperiu”, nu?!... Care să absoarbă, fiind puțin probabil ca BRICS să devină el parte a UE, părți, dacă nu integral, din configurația economică, financiară și de resurse ale Europei... Și vor fi de ajuns doar câteva țări actuale membre UE pentru a se alia BRICS -ului, cu perspective fiscal-financiare de netăgăduit într-o structură care va face orice să rămână, cât mai mult timp, competitivă, din toate punctele de vedere, cu UE, inclusiv prin politicile monetare, ratele de îndatorare acceptate, dar și împrumuturile către țările „blocului” la

vor zdrobi competitivitatea UE în lume... Prin disoluția ei prin statele europene ce vor fi momite să se îndrepte către BRICS... La început, fie și într-o aderare parțială la BRICS, chiar în paralel rămâneri în UE sub un statut de drepturi drastic revizuit de către Bruxelles... În acest „tablou” ar trebui privită, de altfel, și sugestia lui Trump către Budapesta de a analiza oportunitatea unei eventuale ieșiri a Ungariei din UE...

În fond, este un scenariu, nu doar posibil, ci oricând posibil... Pentru că firmele, companiile, multinaționale din Europa nu vor rămâne „la nesfârșit” în zdrobitorul de bani și de resurse al Bruxelles -ului, ci se vor refugia, fiscal, financiar, și chiar ca valorificare a resurselor și materiilor lor prime, în alte „locuri”. Și, fie se vor închide în ele și vor invoca protecționismul național pentru a negocia direct cu „unchiul Sam”, fie vor invoca modelul de „neutralitate tarifară” a Elveției, pus pe masa Bruxelles -ului (dar nu pentru a primi acceptul UE), neutralitate in-

tate fiind doar părți, conștiente ori nu, ale unei manipulări) ar putea fi invocat și de către alte state. Desigur, sub condiționarea informării Bruxelles -ului și față de intenția (asumată) de retragere a procentelor lor de drept din fondurilor europene deturnate de UE, inclusiv din fondurile de coeziune, de dezvoltare a membrilor rămase în urmă (economic, dar și ca formă de protecție socială a cetățenilor) către războiul din Ucraina. Iar prăbușirea pactului de înarmare a Europei, o militarizare motivată de stimularea motoarelor economice europene, este un semnal mult prea evident. Și atât de aproape urmat de Elveția care și-a rezervat dreptul la o neutralitate extinsă, și militar, și economic și, probabil, și financiar, inclusiv ca premiză a reînțarcerii la statutul care a definit-o în lume...

Independența justiției și politica...

Marin Neacșu

Am scris de nu știu câte ori despre jocul pe care guvernării îl fac cu magistrații în atingerea scopurilor proprii. Fiecare din cele două puteri care conduc România, nu cum vor ele ci cum li se dă voie de la Bruxelles, scoate în față câte o pancardă pe care o arată lumii, pentru a-și justifica acțiunile. Magistrații vorbesc despre „independența justiției”, politicienii despre statul de drept și democrație. Pentru fiecare, sintagmele au un înțeles aparte, declarat sau nu. Magistrații când vorbesc despre independența justiției, au în vedere Decizia nr. 873/25 iunie 2010, Curtea Constituțională a stabilit următoarele: „Este indubitabil faptul că principiul independenței justiției nu poate fi restrâns numai la cuantumul remunerației (cuprinzând atât salariul, cât și pensia) magistraților, acest principiu implicând o serie de garanții, cum ar fi: statutul magistraților (condițiile de acces, procedura de numire, garanții solide care să asigure transparența procedurilor prin care sunt numiți magistrații, promovarea și transferul, suspendarea și încetarea funcției), stabilitatea sau inamovibilitatea acestora, garanțiile financiare, independența administrativă a magistraților, precum și independența puterii judecătorești față de celelalte puteri în stat.

Pe de altă parte, independența justiției include securitatea financiară a magistraților, care presupune și asigurarea unei garanții sociale, cum este pensia de serviciu a magistraților. În concluzie, Curtea constată că principiul independenței justiției apără pensia de serviciu a magistraților, ca parte integrantă a stabilității financiare a acestora, în aceeași măsură cu care apără celelalte garanții ale acestui principiu. Atât în jurisprudența Curții Constituționale a României, cât și în jurisprudența altor Curți Constituționale s-a statuat că stabilitatea financiară a magistraților reprezintă una dintre garanțiile independenței justiției”

Politicienii când vorbesc despre apărarea democrației și a statului de drept nu se gândesc la ce ne gândim noi, ci la acea democrație care le dă dreptul să își cumpere locuri pe

listele eligibile ale partidelor, să ajungă parlamentari și/sau miniștri și să se păstreze acolo dacă se poate toată viața, tot din interese financiare, înlăturând sau lovind pe oricine încearcă să le ia locul. Pe lângă ei, mai puțin vizibile dar nu mai puțin periculoase, mai acționează și serviciile. Împreună, aceste trei structuri joacă pe degete populația, atâta cât le dau voie Porțile.

Acestea fiind spuse,

să nu mai mire pe nimeni dacă uneori apar lovituri între parteneri, este normal, nimeni nu se mulțumește doar cu ce are, toți vor mai mult, toți încearcă să îi influențeze, dirijeze, conducă pe ceilalți și din când în când lupta surdă dintre ei mai dă pe dinafară, dar fără efecte tragice pentru ei, cel mult pentru cei care privesc. Lupta dintre polii de putere afectează grav pe cei care o privesc, dar mai ales pe cei care apucă la mijloc. Așa s-a întâmplat de câteva ori și cel mai des, cu militarii, în special pensionarii militari care au constituit baza de plecare la ofensivă a magistraților în obținerea pensiilor de serviciu și apoi a privilegiilor supra-constituționale. De câte ori se vorbea despre pensii speciale de rău, erau scoase la înaintare pensiile militarilor. De câte ori magistrații cereau privilegiul spuneau că ei sunt frați cu militarii și suferă, ei apără constituția și cine dă în ei, dă în Constituție. Mai nou, instanțele au cerut salariilor proprii să „aplice” pentru „mobilizare la locul de muncă” în caz de război. Nu e glumă, au fost trimise instrucțiuni în acest sens, oamenii au fost puși să facă cerere, indiferent că sunt mobilizabili sau nu, pentru că magistrații vor să se asigure că vor sta „merci bine” la căldurică. E nevoie de ei și pe timp de război nu?? Ba chiar atunci e nevoie mai

mare că doar cineva trebuie să umple fronturile, iar pușcăriile vor constitui o mare sursă de carne de tun.

Ei bine, din nou militarii au nimerit la mijloc, din nou magistrații și politicienii își arată pisica unii altora.

Multă lumea s-a arătat surprinsă când, recent, Camera Deputaților a votat Plx103/2025, un proiect de lege care modifică unele elemente din statutul magistraților și anume cel legat de vârsta de pension-

neplăcută magistraților, are mari șanse să fie atacat la CCR și să fie respins, motive sunt și extrinseci și intrinseci, nu le mai expun, știu ei magistrații ce să pună în ciorbă. Nu e exclus ca înșiși inițiatorii să fi construit o lege atacabilă, ca să arate că ei vor, dar nu îi lasă „independența justiției”.

Și, surpriză-surpriză, independența justiției a vorbit. La doar o zi după ce a fost aprobat proiectul cu pricina, ce să vezi, un

judecător mai „independent”, de la o Curte de Apel, a dat o decizie „ca la Ploiești” pe o plângere privind anularea turului 2 al alegerilor la președinția României.

Vestea a căzut ca o bombă, un nebun aruncă piatra în fântână și zece înțelepți sar să o scoată. Conform deciziei, judecătorul de cauză a decis suspendarea executării Hotărârii nr. 32 din 6 decembrie 2024. Urmează recursul la ICCJ unde vor judeca niște oameni numiți politic, care au mai bătut palma de câteva ori cu politicienii, când aceștia, politicienii au decis că membrii CSM, ai CCR și ai ICCJ se pot pensiona după un mandat în aceste instituții, indiferent de vârstă au. Mai există vreun dubiu privind recursul? Cei de la CSM deja au reacționat, au decis anchetarea judecătorului care a îndrăznit să fie independent. Cel puțin așa titrează presa. Culmea este că însuși CSM care trebuie să vegheze la independența justiției uită ce a spus CCR în aceeași decizie 873/2010 și anume că „reține că atât independența justiției – componenta instituțională (conceptul „independenței judecătorilor” nereferindu-se exclusiv la judecători, ci acoperind sistemul judiciar în întregime), cât și independența judecătorului – componenta individuală, implică existența unor numeroase aspecte, cum ar fi:

lipsa imixtiunii celorlalte puteri în activitatea de judecată...”. Această cecitate a CSM îmi aduce aminte de anii de școală și de legea inducției electromagnetice așa cum ne învățau pe noi profesorii vremii : „Eu curentul cel indus, totdeauna m-am opus cauzei ce m-a produs”. Trăiască Lenz, îl propun președinte onorific al CSM.

Eu însă sunt ceva mai circumspect în ceea ce privește atât scopul cât și finalul acestui nou număr de circ. Fără a discuta decizia judecătorului de la Curtea de Apel din Ploiești, eu văd un nou șantaj la adresa legislativului, pentru că nu e așa, există o separare a puterilor în stat, fiecare este independentă și așa e normal într-o democrație adevărată, să se mai și contreze nu ? Legislativul se face că lovește în magistrați, magistrații fiind „independenți” nu țin cont de deciziile politice, BEC nu ține cont de deciziile instanțelor și uite așa harababura, circul sunt asigurate. În fapt, presupusa frondă, ca și presupusa cercetare a judecătorului nu sunt altceva decât un joc de-a arătatul pisicii, magistrații au reacționat la Plx103 dând șah politicienilor, ceva de genul: dacă dați undă verde proiectului, și noi dăm undă verde deciziei CA Ploiești. Totul este un joc parșiv, ca multe altele, în care magistrații -cel puțin cei de la vârful celor trei instituții menționate- vor rămâne ca mai înainte, politicienii se fac că „împart dreptatea” și „echilibrează pensiile” arătând șefilor UE că ei „se bat cu pensiile speciale”, presa, televiziunile au ce rumega și fac rating, că românul se uită la circ de 2000 de ani, iar românul va simți după alegeri ce înseamnă „democrația” și cât îi va costa spectacolul la care asistă acum. Nimeni nu vede că „independența justiției” este doar o vorbă în vânt, ca mai toate legile făcute pentru a fi încălcate în primul rând de cei care le fac așa mărețe, cum spunea Zegrean. „Case closed!”...

Se poate face mai ușor un război decât pace...

Petru Jipa

Într-un timp foarte scurt sunt numeroase evenimente care ne marchează existența: Moartea Papei de la Roma, Klaus Schwab își anunță demisia (urmează o anchetă), Germania nu mai trimite rachete Taurus în Ucraina pentru că sunt fabricate și cu unele componente americane, turul doi „înapoi”... era înainte, Ungaria vrea să părăsească UE. Acum văd (dar ei sunt

trimis în vestul Ucrainei și se va concentra pe restabilirea capacității de luptă a forțelor ucrainene. Se planifică, de asemenea, acordarea sprijinului aerian și maritim forțelor armate ucrainene care folosesc Forțele Aeriene Regale și Marinei.

Celebrul interviu acordat de Călin Georgescu lui Tucker Carlson a devenit subiect de studiu pentru analiști internaționali de top, precum germanul Christoph Hörstels. Publicat ieri pe site-ul său, el spune: „Georgescu este o speranță pentru țara lui, probabil SIN-

erii.

Într-un interviu la CBS, Sergey Lavrov critică mass-media occidentală, subliniind lipsa de încredere între Rusia și Europa. El afirmă că Rusia nu va accepta un armistițiu care permite reînarmarea Ucrainei.

Lavrov menționează că încrederea este esențială pentru tratate, iar propunerile actuale nu sunt suficiente pentru a asigura pacea durabilă. Interviul lui Lavrov evidențiază tensiunile dintre Rusia și Occident, subliniind îngrijorările Rusiei față de intențiile europene.

care au escaladat rapid în războaie deschise, iar procesul de reconciliere s-a dovedit adesea complex lung și ambiguu. Un exemplu semnificativ este Primul Război Mondial, care a fost declanșat în 1914 prin asasinarea arhiducelui Franz Ferdinand al Austro-Ungariei, dar care a fost alimentat de o rețea complexă de alianțe și tensiuni naționaliste. În ciuda distrugerilor fără precedent și a milioane de vieți pierdute, încheierea păcii prin Tratatul de la Versailles în 1919 a fost o sarcină dificilă.

internaționale și locale, iar încercările de mediere au fost frecvent complicate de interesele divergente ale diferitelor părți implicate.

Chiar și după încetarea activităților de luptă, reconstrucția și reconcilierea necesită timp, resurse și voință politică. În concluzie: să nu punem primarii să facă cultură și să nu mai lăsăm actorii să ajungă președinți când știm că războiul poate fi provocat în momente de frustrare sau conflict. Încheierea păcii este un proces dificil, ce necesită diplomație, com-

în întineric) că Spania, Portugalia și Franța, au făcut o zi și o noapte albă la lumina lumânării. Când ai electricitate ai portofel digital. Nu ai, mori de foame cu banii la bancă. Ce se întâmplă, cum de se întâmplă atâtea grozavii declanșate de niște așa ziși „călăuzitorii lumii noi”?

Dar noi încă suntem vechi și parcă nu vrem să ne mutăm în peșteri! Citesc în ziarul Ploieștiului că actualul director al teatrului Toma Caragiu din Ploiești se dorește a fi demis de către noul primar pentru a fi înlocuit de un „copil” fără experiență și practică de 26 de ani pe motiv că are tatăl preot și (probabil) prieten cu primarul. Ce se întâmplă în această lume?

Colac peste pupăză, Secretarul Apărării John Healey a declarat că un contingent britanic va fi

GURA speranță.” Christoph R. Hörstel, născut în Bremen în 1956, este un jurnalist și activist politic german.

A lucrat ca jurnalist între 1985 și 1999 și a scris despre subiecte diverse ca jurnalist. El în jurnalele sale a raportat despre evenimente politice majore și conflicte internaționale, concentrându-se adesea pe perspectivele neconvenționale. A fost implicat în analiza situațiilor din regiuni precum Irak și Afganistan, oferind o perspectivă critică asupra intervențiilor externe. A abordat efectele crizelor economice asupra populației și modul în care acestea sunt influențate de politicile internaționale. Hörstel a discutat despre rolul mass-mediei în modelarea opiniei publice și despre cum informațiile sunt manipulate în interesul put-

În același timp, Lavrov sugerează că Rusia nu contestă apelurile lui Trump pentru pace. Lipsa de încredere între Rusia și Europa reprezintă o problemă majoră în stabilirea armistițiilor. Rusia nu mai are încredere în Occident din cauza încălcărilor anterioare ale acordurilor. Donald Trump subliniază necesitatea unui acord de pace pentru Ucraina, dar provocările și neîncrederea dintre Rusia și Occident complică procesul. Este important ca liderii europeni să fie implicați în aceste discuții, dar parcă nu vor.

Aparenta ușurință cu care se poate declanșa un război în contrast cu dificultatea încheierii unei păci este o temă recurentă în istorie. De-a lungul timpului, numeroase conflicte au avut la bază tensiuni politice, economice sau culturale

Negocierile au fost tensionate, iar impunerea unor condiții dure asupra Germaniei a alimentat resentimente, ceea ce a dus ulterior la izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Un alt exemplu relevant este Războiul Rece, care, deși nu a degenerat în conflict armat direct între superputeri, a creat o atmosferă de tensiune constantă.

Soluționarea disputelor ideologice și geopolitice a cerut ani de dialog și diplomație, evidențiind că, deși războaiele pot fi rapid declanșate, construirea unei păci durabile necesită mai mult decât simpla semnare a unui tratat. În istoria recentă, conflictul din Siria a demonstrat cât de complicat poate fi procesul de pace.

Războiul civil care a început în 2011 a implicat numeroase grupuri

promis și adesea, dorința de a învăța din greșelile trecutului. În această lume confuză și nebună, realizarea unei păci durabile rămâne o provocare definitorie pentru societățile umane.

Să fie Pace!

O donație mai scumpă decât achiziția... „la roșu”!...

Cezar Adonis
Mihalache

Dar dacă există atâția membri NATO dornici să contribuie la achiziționarea de către România a noului sistem „Patriot”, înlocuindu-l pe cel donat Kievului (sic!), de ce nu au făcut asta direct pentru Ucraina?... Mai ales că suntem asigurați că țările respective vor rămâne anonime și nimeni nu va ști, cine și cât a donat (cel puțin, nu exact...) dintre contribuabilii NATO despre se va vorbi, în lipsa unei asumări publice, doar „pe surse”... Și care va fi costul final al acestui sistem?... Pentru că prețul „de nou” are o valoare aproximativ cunoscută... Dar, suma pe care o vom plăti pentru contribuțiile unor donatori va avea mult mai multe zerouri... Or, de ce nu s-a făcut această „donație”/achiziție direct către Ucraina?... De aici ar trebui dară să începem o dezbatere!... De la modul în care s-a lucrat „donația” și rostul de a accepta acest „cadou” (impus de către „partenerii strategici”, acceptat de către guvernarea noastră trădători)... Și de ce

noi?... Nu cumva Kievul nu a fost de acord tocmai cu restricțiile și condițiile puse de către „donatori”?... Nu cumva era mult prea puțin ca beneficiu „imediat” pentru a se lăsa hăcuit pentru mult timp, după de război, de resursele Ucrainei, date la un schimb evident?... Nu cumva prețul real nu era (doar) în bani, ci (și) în resurse și materii prime?...

Pe care, acum, pentru acest „dar” al donatorilor NATO, va trebui să le cedăm noi... Unor state „anonimizate” prin contractul NATO „al donatorilor”... Pentru că nimic, absolut nimic, nu este întâmplător... Nici măcar cea prea mare generozitate individuală a unui șef de stat pe spuză țării sale, care a donat (riscând securitatea țării) sistemul militar

achiziționat cu bani grei către un stat aflat în război... Iar asta, probabil, pentru o distincție ori o funcție într-un organism internațional...

Evident, trebuie să privim lucrurile în rama de ferpar a datoriilor publice... Trebuie să dăm de o parte măcar un colț din praporul dezastrului fiscal anunțat de către guvernarea noastră...

strategice... Geo-strategice... Doar că, acum, este vorba de o rapacitate și mai mare în jupuirea unei țări... Înglodată într-o datorie istorică pe care nu populația a făcut-o! Pentru că nu ea a beneficiat de fondurile devalizate prin mâna scârbavnicilor și lacomilor ei cârmaci...

Și poate ar trebui să spunem „Nu!” unei achiziții

În fond, suntem prea săraci pentru a-i lăsa pe alții să ne cumpere lucruri... Fie și un sistem militar... Suntem prea săraci pentru a ne bucura că nu dăm noi banii (cel puțin, nu acum...) și, mai ales, să credem că vom o afacere istorică (un gheșeft, nu?), că pun alții bani în locul nostru și, oricum, la o adică, dacă nu ne plătim datoriile, nu vor avea ce să ne ia... Că fabrici nu mai avem, resursele, „clasice”, au fost deja date... Doar că, dacă privim la următorii investitori în România, la segmentele pe care se așază, cu pretenții de stăpânitori (pentru că sunt membri NATO și, nu-i așa?!, posibil donatori, fie ei și „anonimizati”, dar, atenție, doar pentru această achiziție..), urmărind, dară, modul în care se anunță investițiile în zona de exploatare și prelucrare a minereurilor rare, este evidentă resursa pusă în balanța unei donații mai scumpe pentru noi decât o achiziție „la roșu”...

Trebuie să mergem dincolo de riscul de țară preconizat și, mai ales, dincolo de amenințările unor instituții internaționale privind iminenta reducere a încrederii financiare acordată României... Prin procente și „cartonașe” decise de instituții care au mai fost prinse în trecut că se jucau cu datele pentru a răspunde unor interese

făcute, chipurile, din donațiile altora!... Pentru că nu avem valoarea reală a costurilor pentru viitor... Pentru viitorul a mult prea multe generații... Iar dacă nu putem achiziționa noi singuri noul sistem, cu banii jos, cu finanțări și chiar credite asigurate de cei ce ne-au pus să cedăm sistemul anterior, ar trebui să spunem „pas”...

Lebăda neagră judiciară!

Gheorghe
Pipera

S-a produs un eveniment judiciar marcant, de tip lebădă neagră. Un judecător de la Curtea de apel Ploiești a dat o sentință de anulare a Hotărârii nr.32/6 decembrie 2024 a Curții Constituționale, care anulase alegerile din 24 noiembrie 2024 și care dispusesse reluarea procesului electoral. Până la soluționarea unui eventual recurs contra sentinței, instanța de la Ploiești a dispus suspendarea efectelor Hotărârii nr. 32/2024 a CCR cu efect executoriu de îndată. Personal, ieri, am crezut că e o glumă sau opera unui hacker, care a operat în ecris această sentință. Dar nu e glumă și nu e hackereală. După un moment de derută a BEC (care si-a suspendat lucrările timp de o oră), au apărut și reacțiile parchetului și ale CSM. Conform BEC, procesul electoral continuă, pe motiv că există legislație dedicată alegerilor din 4 – 18 mai, iar aceasta nu e afectată de sentința de la Ploiești. Parchetul a făcut recurs (deși îndrituirea pentru așa ceva nu e chiar clară), iar CSM a declarat că îl cercetează disciplinar pe judecătorul care a îndrăznit să pronunțe o asemenea sentință.

Și acum, pe scurt, consecințele sentinței. Cel puțin din perspectiva instanței de la Ploiești, hotărârea CCR din 6 decembrie 2024 de anu-

lare a alegerilor este un act administrativ de autoritate, iar nu o hotărâre judecătorească. La rândul său, CCR nu este o instanță, ci o autoritate administrativă. Dacă CCR nu e instanță atunci când pronunță hotărâri (iar nu decizii sau avize), atunci nici judecătorii CCR nu sunt judecători. Cel puțin în accepțiunea instanței de la Ploiești... Nu știu motivația judecătorului de la Ploiești, dar remarc faptul că în Constituție se spune că CCR pronunță decizii și avize, iar nu și hotărâri. Doar Legea CCR nr.47/1992 vorbește de hotărâri, iar acestea, teoretic, ar putea fi considerate acte administrative de autoritate. S-ar putea specula și că motivația a fost lipsa competenței CCR de a anula alegerile pentru altceva decât fraudă la vot. Hotărârea CCR nr.32/6 dec 2024 a dispus: (i) anularea alegerilor, (ii) reluarea alegerilor. Suspendarea dispusă de instanța de la Ploiești ar putea însemna că niciun astfel de efect mai este posibil, deci că procesul electoral azi în curs ar trebui suspendat. Din păcate pentru democrație, efectele hotărârii CCR sunt epuizate demult, deci nu mai pot fi suspendate. În cele cinci luni care s-au scurs de la anularea alegerilor s-au emis legi, ordonanțe, hotărâri, acte ireversibile, plăți de zeci sau sute de milioane, amenzi, sancțiuni în online și pe social media etc., iar acestea nu au fost suspendate sau

anulate.

Altceva este important și de efect: prin hotărâre judecătorească și în mod retroactiv se confirmă că hotărârea CCR nr. 32/6 decembrie 2024 a fost ilegală, obținerea acesteia de către statul paralel și securistic fiind o lovitură de stat. Susținătorii acelei hotărâri, inclusiv cei de la Uniunea Europeană și „pro-europenii”, sunt susținătorii unei samavolnicii, pentru care ar trebui, după 18 mai, să răspundă legal, moral și politic. Retroactiv, devine evidentă lipsa de bază factuală hotărârii a CCR. Nu au existat probe, ci doar suspiciuni ale poliției politice și ale serviciilor secrete. După sentința de la Ploiești, sistemul judiciar și politic românesc, cel puțin în materie de alegeri și de libertate de opinie, se „consolidează” ca anti-model european și chiar mondial. Administrația Trump nu va pridi în a sancționa acest anti-model, poate prin scoaterea României din programul visa waiver, ne-recunoașterea rezultatului alegerilor din 4-18 mai sau izolarea României în plan diplomatic și geo-politic. Cu siguranță că recursul contra sentinței din Republica de la Ploiești nu se va judeca prea repede. Acest fapt are un aspect pozitiv: vom avea acum șansa dezbaterii și analizei atente a regresului democratic cauzat de nebunia acelei hotărâri a CCR din 6 decembrie 2024, o chestie care

venea la doar trei zile după ce, prin decizie cu caracter general obligatoriu (deci nu prin hotărâre – act administrativ), alegerile fuseseră validate tot de CCR. Vom putea discuta și despre starea și destinul statului de drept în România și, mai ales, a libertății de vot și de opinie, grav oprite după 6 decembrie 2024, sub pretextul... democrației și libertății... În doar cinci luni, România a redevenit un stat polițienesc, plin de tunători, ca pe vremea lui Ceaușescu, un stat unde trebuie să te temi de umbra ta și de urechile din pereți...

Acest fapt are și un aspect negativ grav: pentru himera „turul doi înapoi”, cei ce vor schimbarea ar putea să boicoteze în masă votul de pe 4-18 mai, în timp ce useriștii și „pro-europenii” se vor buluci la vot, ca să elimine „pericolul” suveranist, adică, pericolul pierderii privilegiilor și a controlului asupra vieții omului de rând. Sfat pentru cei ce vor schimbarea: pentru că alegerile pot fi validate și cu 100 de votanți prezenți la vot, în lipsa voastră, nicușoriștii sau pro-europenii vor câștiga din nou, căci cei o sută de votanți vor fi ai lor. Luați, așadar ca pe o lebădă neagră sentința de ieri de la Ploiești: este șansa de a schimba totul în România și de a scăpa de îmbăcșitul establishment românesc care, deși e prostocrat și plin de impostori, ne consideră pe toți ceilalți pleava societății...

P.S.:

Record absolut în materie de celeritate a actului de justiție – nici Usain Bolt, nici David Popovici nu ar fi putut face față!... Sentința de la Curtea de Apel Ploiești, cea care a anulat hotărârea de anulare a alegerilor, a fost redactată imediat. A fost comunicată la fel de rapid, probabil, pe cale electronică (nu știm dacă s-a comunicat și reclamantei, care ar fi putut face recurs principal sau incident în cinci zile). S-a formulat recurs de către CCR la nici trei ore. Recursul a fost depus la Ploiești. Întregul dosar s-a teleportat de la Ploiești la București. Probabil, cu mașină sau elicopter SMURD. S-a judecat recursul după nici 30 de minute. S-a admis recursul. S-a anulat sentința de anulare a anulării alegerilor, deci hotărârea CCR nr.32/6 decembrie 2024 a rămas în picioare. Totul, în mai puțin de trei ore. Pun pariu că decizia ÎCCJ este deja motivată, iar curând mascații vor fi la ușa judecătorului din Ploiești care a avut tupeul să dea și să motiveze cea sentință. Trăiască statul de drept și liberul acces la justiție, trăiască și încrederea în actul de justiție, ba chiar trăiască și măreții noștri conducători și vrednicii lor slujitori securiști și turnători.